

mantingut constants relacions amb l'entitat representativa de la geologia francesa. En la llista d'assistents hi figuren destacades personalitats de la república veïna: Casteras, Ciry, Daguin, Dalloni, Dangeard, Dubar, Jacob, Lapparent, Mengaud, i altres fins a una cinquantena. Per primera vegada en aquestes reunions, hi assisteixen un bon nombre d'enginyers de mines espanyols, entre els quals recordem Agustí Marín, Alfons del Valle, Climent Sàenz, etc. De Catalunya hi assistiren: J. R. Bataller, Marcet Riba, San Miguel de la Cámara, Guillem Colom i Solé Sabarís.

Les excursions foren dirigides gairebé totalment per Pierre Lamare, qui ha consagrat més d'una quinzena d'anys a l'estudi de la intrincada estructura del país basc. Finalment, abans de publicar la seva tesi doctoral, la Societat Geològica de França ha volgut examinar i discutir damunt del terreny l'obra d'aquest geòleg. En els comptes-rendus de les excursions, figura amb tot detall la descripció geològica dels itineraris seguits durant les vuit jornades destinades a l'estudi de la regió limítrofe entre Bascònia i Navarra. Tot esperant l'obra de Lamare, la consulta d'aquests itineraris esdevé indispensable per a qui vulgui conèixer la geologia del Pirineu basc.—L. SOLÉ SABARÍS.

SAN MIGUEL DE LA CÁMARA, M. — *Las fases orogénicas de Stille en las formaciones geológicas de España.* — Revista Las Ciencias, I, N.º 3, 13 pàgs., Madrid, 1934.

Les investigacions realitzades per un nodrit estol de deixebles del professor Stille, de Berlín, en els plegaments alpídics hispànics, han posat d'actualitat les idees d'aquest geòleg sobre la multiplicitat de les fases de plegament en els paroxismes orogènics. Però el professor San Miguel de la Cámara no s'ha limitat a reproduir les idees principals de Stille contingudes en la seva obra fonamental «Grundfragen der Vergleichenden Tektonik» (Qüestions fonamentals de tectònia comparada), sinó que a més ha fet un resum molt interessant dels resultats obtinguts en aplicar aquestes idees a la Península Ibèrica, resultats que es troben dispersos en els volums publicats recentment pels geòlegs esmentats. A la vegada, són de remarcar infinitat d'observacions originals del transcriptor, especialment en quant afecta a Catalunya.

S'assenyala l'existència de plegaments caledonians evidents per la discordància freqüent entre Silúric i Devònic. Dels plegaments variscs o hercinians, tan importants en la tectònica hispànica, es presenten ben perfilades les fases sudètica i astúrica. Els plegaments alpídics comprenen cinc fases mesozoiques i sis de terciàries. De les primeres, a la Península té certa importància la fase paleokimèrica, a la qual cal atribuir les erupcions ofítiques keuperianes. Els plegaments alpídics que afecten més directament el sòl de Catalunya són els del Paleogèn, en les seves fases pirinenca i sàvica, seguits de febles repercussions cada cop més dèbils durant el Miocèn i Pliocèn (fases àtica i rodànica).—L. SOLÉ SABARÍS.